

W. B. YEATS ÎN CONTEXTUL ISTORIEI IRLANDEI

Asist. Maria Camelia DICU
Universitatea “Constantin Brâncuși” din
Târgu-Jiu

Rezumat

W. B. Yeats, poetul de origine anglo-irlandeză, laureat al premiului Nobel pentru literatură, a făcut mai multe pentru țara sa decât mulți dintre locuitorii de origine irlandeză din Irlanda. Ca și alți scriitori irlandezi a făcut Irlanda cunoscută în întreaga lume. Studiul de față supune atenției celor interesați o trecere în revistă a principalelor evenimente din istoria Irlandei, evenimente care i-au influențat opera mai mult sau mai puțin direct.

Cuvinte-cheie: istorie, Irlanda, anglo-irlandez, protestant, identitate

Pentru a înțelege mai bine împrejurările în care un poet, un prozator, un artist în general, și-a compus opera, trebuie să cunoști mai întâi informații legate de locul în care s-a născut și de care existența sa este legată, apoi informații despre viața sa personală cu oamenii care i-au influențat mai mult sau mai puțin creația. În general vorbind, istoria țării căreia îi aparține scriitorul nu este întotdeauna relevantă. Dat dat fiind faptul că W.B.Yeats a trăit în Irlanda anilor 1865-1939, perioadă marcată de profunde schimbări politice, sociale și culturale, istoria țării sale atât prezente cât și trecute, l-a marcat și i-a inspirat cea mai mare parte a scrisului.

Nicholas Drake în *The Poetry of W.B. Yeats* afirmă că istoria este unul dintre invadatorii care au sfârșit prin a se adapta la împrejurările native. Se întinde mult înapoi în negura veacurilor. Primii locuitori ai Irlandei au fost vânători și pescari ce călătoreau pe distanțe scurte din Scoția. Rămășițele megalitice de pe teritoriul Irlandei sunt asemănătoare cu altele din

W. B. YEATS WITHIN THE CONTEXT OF IRISH HISTORY

Maria Camelia DICU
“Constantin Brancusi” University of Târgu-
Jiu

Abstract

W.B.Yeats, who was awarded Nobel Prize for literature, the Anglo-Irish poet did a lot more for Ireland than the so-called Irish citizens. Through his work, as well as other Irish writers, made it known worldwide. This study focuses on an overview of the main events in Irish history. These events influenced his work more or less directly.

Key-words: history, Ireland, Anglo-Irish, Protestant, identity

In order to understand better the circumstances in which a poet, a prose writer, an artist generally speaking, composed his work, we should have a general view on the history of the country where he was born and where he lived most of his life, information on his personal life and the people with whom he lived close and influenced his life as well as his creation. In a broad sense, the history of the country where he lived may be or may not be relevant. Still, given the fact that Yeats lived in the Ireland of 1865-1939, a period marked by deep changes political, social, as well as cultural, the history of his country marked him and influenced most of his work.

Thus in *The Poetry of W.B. Yeats*, Nicholas Drake states that the Irish history is one of invaders who ended up in adapting to native circumstances. It stretches far back into the depths of time. The first inhabitants of Ireland were hunters and fishers traveling short distances from Scotland. The megalithic remains on the territory of Ireland are similar to others in Stonehenge in England or Carnac, France. In about 350

Stonehenge în Anglia sau Carnac în Franța. În jurul anului 350 BC, Gaels din Centrul Europei au năvălit peste Irlanda, pe care au numit-o Eriu (Erin). Ei sunt fondatorii culturii Epocii de Bronz și a unui stat superior din punct de vedere organizatoric, „Tuatha De Dannan”. La început „tuatha” (mici clanuri) au fost unite de Cormac Mac Art. Dealul sacru Tara, devine capitala Irlandei și acolo, războinicii aristocrați, „Fianna” au început să domnească. „Fianna”¹ îi susțineau pe „filli”, cunoscuți ca druizi și poeți cu capacități de profeți. Sub casta druizilor erau „fies” care se ocupau cu administrația, ce includeau savanți, slujitori ai clerului, istorici și poeți obișnuiți – barzi – a căror principală ocupație era să înregistreze și să cânte despre istorie și origini.

Sfântul Patrick (389-461), un Celt Britanic romanizat, care după cum relatează legendele irlandeze a gonit șerpia păgânismului din Irlanda și a convertit Irlanda la Creștinism. Datorită religiei creștine, legături directe au fost stabilite între Irlanda și Continent. Drept urmare, au fost construite sute de mănăstiri în secolele șase și șapte. În *Historia Ecclesiastica Gentis Anglorum*, venerabilul Bede (673-675) a descris cum Școala Monastică irlandeză i-a atras pe mulți studenți englezi, „atît de rang înalt cât și de rang mai mic.”²

Fără îndoială, cea mai semnificativă influență a Creștinismului european în Irlanda a fost alfabetul latin. Între timp, scrisul celtic (ogham) era folosit numai pe pietrele funerare. Cu excepția acesteia, nicio altă tradiție nu este cunoscută. Cu toate acestea, „Great Tradition”, o compilatie de legi irlandeze, vorbește de latină ca de o limbă sacră, „limbă albă”.³

Următoarele secole, al optulea și al nouălea au fost o perioadă întunecată în istoria Irlandei. În timpul raidurilor, vikingii au distrus parțial bogata cultură monastică. În această perioadă, a fost întemeiat Dublinul ca port îngrădit. Norvegienii erau la rându-le suprimați de puternicul rege

BC, the Gaels of Central European origin came over Ireland, which then they called Eriu (Erin). The Gaels founded the Bronze Age culture and a superior state ‘Tuatha De Dannan’. At the beginning, the ‘tuatha’ (small clans) were united by the Cormac Mac Art. The sacred hill of Tara became the capital of Ireland and from there a warrior aristocracy, the ‘Fianna’ ruled. The ‘Fianna’⁶ supported the ‘filli’, druids or ‘poeteers’ known to have been capable of prophecy and divination. Beneath the caste of Druids was the administrative ‘fies’ including scholars, clergy, historians and ordinary poets – the bards – whose main occupation was to record and recite history and genealogy in verse.

Saint Patrick (389-461), a Romanized British Celt, who, as the Irish legend reports, has chased the snakes of Paganism out of Ireland, converted Ireland to Christianity. Due to the Christian religion, direct links were established between Ireland and the Continent. As a consequence, hundreds of monasteries were founded in the sixth and seventh centuries. In his *Historia Ecclesiastica Gentis Anglorum*, the Venerable Bede (673-675) described how Irish Monastic School attracted English students “both of noble and of lesser rank”⁷.

Undoubtedly the most significant influence of European Christianity in Ireland was the Latin alphabet. Meanwhile the Celtic writing (ogham) was used only for tombstones. Except this, no other written tradition was known. Nonetheless, ‘Great Tradition’, which was a compilation of ancient Irish law, speaks of Latin as of a sacred ‘white language’⁸.

The following centuries, eighth and ninth were a dark age for Ireland. During the raids, the Vikings partially destroyed the rich monastic culture. In this period, Dublin was founded as a stockade port. The Norse were in turn partially suppressed by the powerful Gaelic king Brian Boru, ‘Emperor of the Irish’ in the battle of Clontarf in 1014.

Gaelic, Brian Boru, „Împăratul irlandezilor” în bătălia de la Clontarf din 1014. moartea lui, din acel an, a adus după sine, o destrămare. Dermot MacMurrough, Rege al Leinsterului l-a chemat pe Henry II în ajutor.

Invazia Normandă condusă de Conte de Pembroke (cunoscut ca Strongbow = arc puternic) întreprinsă ca și cruciadă a fost binecuvântată de Papă deoarece era privită ca civilizoare pentru barbari. În ciuda stabilirii administrației Normande, regiunile din nord Tyrone și Donegal au rămas independente pe când restul țării era dificil de condus.

Un alt eveniment important s-a petrecut în secolul al șaisprezecelea când o colonizare brutală a avut loc – politica de plantații Protestante. Mai mult, nu numai că a stabilit un fel de ordine și autoritate engleză, dar confiscarea pământurilor a cauzat și neliniște. Unii proprietari de pământuri au fost deposedați de proprietățile lor. În ciuda faptului că James I a repus în drepturi pe conții de Tyrconell și Tyrone în 1603, la puțin timp după aceea s-au certat cu el și au părăsit Irlanda împreună cu o sută de căpetenii. Faptul este cunoscut în istorie ca Flight of Earls (fuga conților), ceea ce a dus la slăbirea Irlandei Gaelic și a permis englezilor să-și adauge mai multe pământuri. Pe de altă parte, au pus la cale afaceri care i-au făcut pe proprietarii de pământuri relativi săraci să devină milionari (exemplul primului Conte de Cork⁴ este relevant). Catolicii dețineau doar o mică parte din pământ, elita lor fiind izgonită într-un exil permanent, iar religia lor abia dacă era tolerată. Protestanții dețineau cel mai bun pământ, aveau acces la bogatele piețe financiare și comerciale, se dovediseră loiali coroanei și astfel au ocupat toate pozițiile aparținând puterii politice și judiciare. Irlanda era o națiune schimbată și continua să se schimbe.

Războiul Civil din Anglia a reprezentat o ocazie pentru Irlanda să-și câștige înapoi teritoriul „plantat”. Cu toate acestea rebeliunea din 1641 a fost doar o

His death, in that year, brought about a collapsing unity. Dermot Mac Murrough, King of Leinster called to Henry II for military aid.

The Norman invasion led by Earl of Pembroke (also known as Strongbow) undertaken as a crusade was blessed by the Pope as it was seen to civilize the barbarians. Despite the established Norman administration, the northern regions Tyrone and Donegal remained independent whereas the whole country was difficult to rule.

Another important event took place in the sixteenth century when a brutal colonization policy of Protestant plantations. Moreover, it did not only establish some kind of English order and authority, but the confiscation of native land caused also unrest. Some landowners were disposed of their properties. Despite the fact that James I restored the earls of Tyrconell and Tyrone in 1603, they soon quarreled with him and left Ireland together with one hundreds chiefs. The event is known in the history as Flight of the Earls, which weakened Gaelic Ireland and allowed the English to add more lands. On the other hand, they established businesses, which made relatively poor landowners become millionaires (for example the first Earl of Cork). Catholics owned only a small fraction of the land, their elite had banished themselves into permanent exile and their religion was barely tolerated. Protestants held the best land, had access to the wealthy English financial and trading markets, had proved themselves loyal to the Crown and occupied all the positions of political and judicial power. Ireland was a changed nation, yet it continued to transform itself.

England Civil War represented an opportunity for Ireland to win back the planted territory. Nevertheless, the rebellion of 1641 was only an attempt of the Catholics in Ulster to regain the possession of their lands since many colonists were murdered and some left the country. Oliver Cromwell,

încercare a catolicilor din Ulster să-și recâștige posesiunea asupra pământului, din moment ce mulți coloniști au fost uciși iar alții au părăsit țara. Oliver Cromwell un militant prezbitarian a crezut că este datoria lui divină să distrugă cauza regalistă din Irlanda și să răzbune protestanții. El a masacrat populația din Drogheda și Wexford. Prin Stettlement Acts din 1652 și 1653, toate persoanele „transplantabile” au fost obligate să își restabilească domiciliul în ținuturile vestice Connaught și Clare. Cu toate acestea planul a eșuat dovedindu-se impracticabil. Săracii irlandezi au fost vânduți ca sclavi. Foametea, plaga și războiul au contribuit la reducerea populației catolice de origine irlandeză.

În timpul Restaurației monarhiei engleze, Charles al II lea a protejat catolicii de persecuția religioasă, dar îmbunătățirea averilor catolicilor a avut loc numai într-o mică măsură în timpul acestui rege care a venit la domnie în 1685. Din contră, Parlamentul englez a fost încurajat să ofere un tron protestant lui William de Orange. Acesta l-a învins pe James în bătălia de la Boyone, 12 iulie 1690. Data este sărbătorită încă de Orangemen din Ulster.

Legile penale din 1695, 1704 și 1728 au confirmat autoritatea ascendenței protestante și i-au lipsit pe pe catolici dreptul de a intra în Parlament, armată sau justiție. Li s-a interzis să cumpere sau să moștenească pământ. Episcopii și călugării catolici au fost proscriși, iar slujbele se țineau în secret. Edmund Burke a descris pacea realizată prin reprimarea majorității: „Ascendența protestantă nu este nici mai mult nici mai puțin decât hotărârea unui grup de oameni de a se considera singurii cetățeni ai Commonwealth și să continue să domine restul prin putere militarizată și să-i transforme în sclavi.”

În ultimii cincisprezece ani ai secolului al XVIII lea, Parlamentul irlandez al lui Henry Grattan, „Patriot Party” a căutat să stabilească o Constituție liberă și libertatea comerțului. Sub influența

a militant Presbyterian thought it is his divine duty to destroy the Royalist cause in Ireland and revenge the Protestants. He slaughtered the population of Drogheda and Wexford. Under the Settlement Acts of 1652 and 1653, all 'transplantable persons' were obliged to resettle in the western counties of Connaught and Clare. Yet the scheme failed as it proved impractical. Irish poor were sold as slaves. Famine, plague and war contributed to reducing the Irish Catholic population.

During the restoration of the English monarchy, Charles II protected the Catholics from religious prosecution, but there was little improvement of Catholic fortunes under James II, who came to throne in 1685. On the contrary, the English Parliament was encouraged to offer a Protestant throne to William of Orange. William of Orange defeated James in the Battle of Boyone on 12 July 1690. This date is still celebrated by the Orangemen in Ulster.

The Penal Laws in 1695, 1704 and 1728 confirmed the Authority of Protestant Ascendancy and dispossessed the Catholics of the rights to enter Parliament, the army or the law. They were forbidden to buy or inherit land. Catholic bishops and monk were outlawed and masses were conducted in secret. Edmond Burke described the peace achieved by the repression of a majority: “The Protestant Ascendancy is nothing more or less than the resolution of one set of people to consider themselves as the sole citizens of the Commonwealth and to keep a dominion over the rest by reducing them to slavery under a military power.”

During the last fifteen years of the eighteenth century, the Irish Parliament of Henry Grattan, ‘Patriot Party’ sought to establish free Constitution and freedom of trade. Under the influence of American and French republicanism, the party struggled to obtain concession on trade and restrictions and on the civil status of Catholics. In 1791, Ulster Protestant radicals led by Wolfe Tone

republicanismului american și francez, partidul s-a străduit să obțină concesiile asupra comerțului și restricțiilor asupra statutului civil al catolicilor. În 1791, radicalii protestanți din Ulster conduși de Wolfe Tone au format United Irishman, o mișcare de independență laică.

Cu toate că era protestant, era de partea emancipării catolice și al unui Parlament irlandez independent la Westminster. În mai 1798, un grup de revoluționari s-au ridicat, dar din păcate au fost dezarmați și înfrânți de generalul englez, Gerard Lake. Ajutorul francez a sosit prea târziu și Wolfe Tone s-a sinucis în timp ce aștepta să fie executat. În 1801, William Pitt a unificat Irlanda și Anglia prin Act of Union. Acest act îi conferea Irlandei dreptul de a fi reprezentată la Westminster, dar catolicii nu aveau dreptul să fie membrii în parlament. Henry Grattan, în discursul său final vorbea despre soarta Irlandei din timpul Uniunii: „Văd Irlanda leșinată, dar nu este moartă”.

În secolul XIX, istoria Irlandei a însemnat „o renaștere haotică” a naționalismului irlandez., ca în final să ducă la rebeliunea de Paște din 1916 urmată de brutalul Război Civil. Figura remarcabilă a secolului a fost Daniel O’Connell, poreclit “Liberator”, care a redat catolicilor încrederea și mai presus de toate un sens al unității și puterii. A rămas în istorie prin marea sa realizare, Actul de Emancipare din 1829, care a deschis oportunitatea ca funcțiile publice să poată fi deținute și de catolici, exceptând cetățenii săraci.

În 1843, întrunirile sale publice în masă au fost interzise din cauza chemărilor sale la lupta pentru un Parlament irlandez independent. Engels scria despre mișcarea condusă de O’Connell din 1842, „Dacă aș fi avut 2000 de irlandezi, aș fi putut răsturna monarhia britanică” [p.4].

Marea Foamete din 1845-1849 a însemnat o mare calamitate și un pas înapoi pentru mișcarea de independență. Cartofii erau principala hrană pentru majoritatea

formed United Irishman, a secular independence movement.

Despite the fact that he was a Protestant, he advocated Catholic emancipation and an Irish Parliament independent of Westminster. In May 1798, a group of revolutionaries rose up, but unfortunately, they were disarmed and defeated by the English General Gerard Lake. French help arrived too late and Wolfe Tone committed suicide while waiting to be executed. In 1801, William Pitt unified Ireland and England through the Act of Union. It conferred Ireland representation at Westminster, but Catholics still did not have the right to stand as Members of Parliament. Henry Grattan, in his final speech, talked of the fate of independent Ireland under the Union: “I see her in a swoon, but she is not dead.”

In the nineteenth century, though the history of Ireland meant a ‘chaotic renaissance’ of Irish nationalism. Ultimately, it led to the Easter rebellion of 1916 and the ‘brutal’ Civil War. The remarkable figure of the 19th century was Daniel O’Connell, nicknamed ‘the Liberator’ who restored Catholics’ trust and above all a sense of unity and power. He was known through his great achievement, the catholic Emancipation Act of 1829, which made the public office open to all Catholics except the poor ones.

In 1843, his mass public meetings were banned because of his call for a new independent Irish Parliament. Engels wrote of Connell’s movement in 1842, “If I had 2,000 Irish, I could overthrow the whole British monarchy” [p.4].

The Great Famine in 1845-1849 meant a social calamity and a step backward for the independence movement. The potatoes were the main food for most Irishmen. In that period, the potato crops were blighted. At first, England seemed to offer some help, but the Liberal government

irlandezilor. În acea perioadă culturile de cartofi au fost afectate de o boală. La început, Anglia a părut să ofere ajutor, dar Guvernul Liberal din 1846 nu a mai importat grâne. Consecințele au fost dintre cele mai groaznice. Din cauza sărăciei care era pretutindeni în Irlanda, cu excepția „caselor mari” protestante, un milion de oameni au emigrat în America și aproape un milion au fost uciși de foame. Despre acest subiect, Marx citat de Drake scria: „Anglia a distrus condițiile de existență ale societății irlandeze” [p. 5]. Singură provincia Ulster a putut ajunge la o prosperitate relativă, în timp ce restul Irlandei a rămas într-o sărăcie rurală.

În 1858, Irish Republican Brotherhood (Frăția Republicană Irlandeză) a fost întemeiată ca o forță revoluționară. Mai târziu ea devenea Irish Republican Army (Armata Republicană Irlandeză). A găsit susținere puternică în America în emigranții înrăiți de foamete. Însă reformele lui Gladstone au dezarmat-o parțial, mai ales că susținea misiunea sa pacifistă în Irlanda. Reformele sale includeau destabilizarea bisericii protestante a Irlandei și cu ajutorul lui Charles Stewart Parnell, „regele neîncoronat al Irlandei”, Land Act din 1881 (Actul pământului), care reducea arende și conferea arendașilor anumite drepturi. Home Rule Bills din 1886 respectiv 1893 au fost anulate și au dus la opoziție din partea Partidului Liberal al lui Gladstone. Gladstone s-a retras în 1894, iar Parnella pierdut comanda Partidului Parlamentar Irlandez în 1890.

Următoarea perioadă, 1890-1910 este caracterizată de istorici drept una calmă. Următoarea perioadă însă, a fost marcată de schimbări profunde pentru Irlanda și poporul său. Primul Război Mondial, Revoluția de Paști, guvernul revoluționar, Sinn Fein (Noi Înșine), războiul de gherilă anglo-irlandez și Tratatul din 1921 au buimăcit Irlanda.

La 6 decembrie 1921, la Londra, s-a semnat un acord cunoscut în istorie ca

of 1846 imported no further supplies of grain. The consequences were terrible. Because the poverty was everywhere in Ireland except for the Protestant ‘big houses’ one million people emigrated to America and nearly a million were killed by starvation. On this topic, Marx, quoted by Drake, wrote in 1853, “England has destroyed the conditions of Irish society” [p.5]. Ulster was able to sustain relative prosperity while the rest of Ireland remained in rural poverty.

In 1858, the Irish Republican Brotherhood was founded as a revolutionary force. Afterwards it became the Irish Republican Army. It had powerful support in America, in the Famine-embittered emigrants. The reforms of Gladstone relatively disarmed it since he stated that his mission was to pacify Ireland. His reforms included disestablishing the Protestant Church of Ireland in 1869 and with the support of Charles Stewart Parnell, ‘the uncrowned king of Ireland, the 1881 Land Act reduced rents and gave tenants certain rights. The Home Rule Bills of 1886 and 1893 were defeated and caused opposition in Gladstone’s Liberal Party itself. Gladstone retired in 1894 and Parnell lost the leadership of the Irish Parliamentary Party in 1890.

The next period, 1890-1910, historians characterize as a period of tranquility. The next period though was one marked by profound changes for Ireland and its people. World War I, the Easter Rising, Sinn Fein’s revolutionary government, the Anglo-Irish guerilla war and the Treaty in 1921 bewildered the Irish.

On 6 December 1921, in London, an agreement was signed, known as the Treaty of 1921, through which Ireland became at last a Free State. The treaty brought the partition of Ireland and the Irish Civil War. The Treaty bringing the partition of Ireland into two entities was the most controversial of the Irish history. Six counties remained

Tratatul din 1921, prin care Irlanda devenea în sfârșit un Stat Liber. Dar cu un preț scump plătit. Tratatul aducea divizarea Irlandei și Războiul Civil. Tratatul ce a dus la divizarea Irlandei în două teritorii distincte a fost cel mai controversat din istoria Irlandei. Șase dintre regiunile irlandeze rămăneau atașate de Anglia sub denumirea de Irlanda de Nord, urmând ca celelate 26 să formeze un stat semi-autonom, în care Marea Britanie controla porturile în cazuri de forță majoră, iar oficialilor aleși li se impunea să depună un jurământ de fidelitate față de coroană. Războiul Civil din 1922 aducea finalmente un stat irlandez independent și un guvern ales în stare de funcționare.

Economia moștenită de noul stat era predominant agrară și la vremea aceea existau doar 4 industrii producătoare de mărfuri de primă necesitate. Cel mai serios handicap al economiei irlandeze era vecinătatea cu Regatul Unit și economia sa puternic dezvoltată.

Din punct de vedere politic, Statul Liber Irlandez independent acum era caracterizat de conservatorismul electoratului predominant agrar din Irlanda. Partidul la putere compus în principal din membrii ai partidului Sinn Fein care acceptaseră tratatul din 1921 câștigaseră susținerea acelor oameni care aveau beneficii dintr-un stat stabil politic. Oamenii de afaceri, comercianții, fermierii deținători ai unor ferme mari și proprietari de magazine, rămășițe anglo-irlandeze și membrii ai clasei de mijloc și-au pus încrederea în politicienii din Partidul Parlamentar Irlandez.

În aceeași ordine de idei, guvernul s-a angajat într-o politică revoluționară de reînviere a limbii irlandeze ce putea fi explicată doar de punctul de vedere al autenticității naționale. Nucleul acestei manifestări era Gaelic League, care multă vreme fusese pepiniera pentru membri activi ai Sinn Fein, Voluntari Irlandezi din 1916. guvernul Statului Liber însuși avea în

attached to England as Northern Ireland whereas the other 26 formed a semi-autonomous state in which Britain controlled harbours in time of emergency and whose elected officials were required an oath of fidelity to the Crown. The one-year Irish Civil War brought about the Irish Free State and in 1923, the elected government was in a position to function.

The economy inherited by the newly born state was predominantly agrarian and there were few native industries productive of primary commodities. The most serious handicap for Irish economy was the proximity with United Kingdom with its advanced industrial economy.

Politically speaking the newly independent Irish Free State characterized through conservatism of the predominantly rural Irish electorate. The party in power composed mainly of the members of the Sinn Fein party who had accepted the Treaty of 1921 won the support of those people in the Irish community who could benefit from stability. Businesspersons and merchants, larger farmers and shopkeepers, the remnants of Anglo-Ireland and members of the middle class put their trust in politicians of the Irish parliamentary party.

On the same line, the government committed itself to a revolutionary policy of language revival explainable from the point of view of nationalist authenticity. The core, so to say, lies in the Gaelic League that has been a 'nursery' for active members of Sinn Fein of Irish Volunteers of 1916. The Free State Government itself contained members of the Gaelic League and individuals sympathetic with its aims. The State's first Minister of Education had been the chief of staff of the Irish Volunteers and professor of Early Irish History at University College, Dublin. However, little change in the Irish educational system took place. In contrast, the education was attempted to become Gaelic. The teachers were expected to have knowledge of Irish, therefore preparatory

componentă membri din Gaelic league și indivizi care simpatizau cu scopurile sale. Primul ministru al Educației al Statului Liber fusese șeful personalului din Voluntarii Irlandezi și profesor de Istorie Irlandeză veche la University College, Dublin. Și totuși puține schimbări s-au petrecut în sistemul educațional irlandez. S-a încercat chiar ca educația să devină Gaelic. Se aștepta ca profesorii să cunoască limba irlandeză și în acest scop s-au înființat școli internat pregătitoare pentru instruirea tinerilor profesori. Unele materii au fost eliminate pentru a face loc mai multor ore de studiu al limbii. Au propus chiar ca primele două clase sau la grădiniță să se facă în irlandeză. Eforturile lor erau bazate pe discursul lui Douglas Hyde susținut în fața Societății Naționale Literare, Dublin 25 noiembrie 1892 prin care se cerea urgent stoparea limbii engleze ca limbă standard în toate activitățile. Douglas Hyde se referea în discursul său la Irlanda secolului VII când era „școala Europei și torța învățaturii”, chiar dacă câteva invazii au adus după ele un „amestec de civilizație”. Însă, Hyde recunoaște că experiența irlandeză contemporană a demonstrat nu puterea de asimilare a realității irlandeze ci asimilarea Irlandei de către lumea vorbitoare de limba engleză.

Activitatea de revigorare din primele 3 decenii ale secolului au avut un aspect idealist și umanist. Printre aceia care au susținut redeșteptarea, unii au avut motive șoviniste. Pe de altă parte, pentru unii limba era o amprentă distinctă a noului stat și operele lor au influențat interesul în limbă. În același timp, erau conștienți de epuizarea psihologică suferită de mulți irlandezi din cauza opresiunii coloniale. Numele mari ale zilei, D.P. Moran și Eoin Mac Neil erau conștienți că poporul care are o tradiție națională, obiceiurile lui, propria industrie, o limbă care să-i țină uniți și o personalitate națională ar contribui de asemenea la dezvoltarea unei mișcări politice. O națiune irlandeză însemna pentru ei un stil de viață

boarding school were established to train young people for teaching profession. Some subjects were eliminated from the programme in favour of the language. Then they even proposed that the first two or infant grades should be in Irish. Their efforts based on Douglas Hyde's speech delivered before National Literary Society in Dublin on 25 November 1892 concerning the necessity to stop English to be the standard in everything. Douglas Hyde's speech referred to Ireland of seventh century, then the 'school of Europe and the torch of learning', even if several invasions brought about 'a composite civilization'. Moreover, Hyde recognizes that the contemporary Irish experience demonstrated not the assimilative power of Irish reality but the assimilation of Ireland by the English-speaking world.

The revivalist activity in the first three decades of the century had an idealistic and humanistic aspect. Among those who supported the revival, some had chauvinist motives to do so. On the other hand, for others language was a distinctive imprint of the new state and their writings had influenced the interest in the language. At the same time, they were aware of the psychological distress suffered by many Irish people because of the colonial oppression. The great names of the day D.P. Moran and Eoin Mac Neil were aware that the people that have their national tradition, their customs, their own industry, a language to bind them together and a national personality would contribute to develop any political movement. Irish nationality meant for them leading their own living style, thus developing 'their own distinctive species of civilization'.

In these circumstances, the writers of Irish Ireland attempted to propose a 'genuinely' Irish philosophy of national life, seeking to protect the language without any broad social vision on how this should be done. It was done though, in two directions, one venerating the national life at the

propriu, dezvoltându-și astfel propria civilizație.

În aceste împrejurări, scriitorii unei Irlande irlandeze au încercat să propună o filozofie a vieții „veritabil” irlandeză, căutând să protejeze limba fără vreo viziune asupra modului în care o vor face. A fost făcută totuși în două direcții, una venerând viața națională cu sacrificarea expresiei personale și una în sensul identității irlandeze. Daniel Corkery un romancier irlandez și autor de povestiri, profesor de engleză la University College, Cork, este exponent al idealurilor umaniste ale Irlandei irlandeze. Astfel a încercat să îndrepte cursul scrisului și educației irlandeze pe canale naționale. „Într-o țară care a fost profund tulburată de influența, o influență străină la care mișcările naționale sunt o necesitate: rapid demonstrează cât de departe s-a ajuns de natural și nativ. Ei caută și caută acel standard nativ care multă vreme a fost îndepărtat; sapă și sapă; cineva ar putea crede că își încep activitatea în fiecare dimineață cu...’invoc pământul Irlandei.’”⁵

În același sens, Corkery a descoperit ce-i trebuia identității irlandeze, un sol fertil în care să înflorească și să identifice identificarea problemelor care reprezentau preocuparea unei muni irlandeze rasiale, adică religia, naționalismul și pământul. Pentru el adevăratul scriitor irlandez trebuie să exprime sănătate psihică și clar-viziune, inteligență, spirit, intensitatea sentimentului, realism care să-i tempereze imaginația și trebuie să afișeze virtuțile clasicismului.

Pe de altă parte, în mișcarea Irlandei irlandeze a existat o parte a doctrinei politice a Sinn Fein în motivul intelectual al povestirilor istorice despre unicitatea europeană a Irlandei și în credința că istoria a înlesnit o anumită protecție din influențe străine. Din păcate, nu toți cei asociați cu mișcarea Irlandei irlandeze gândeau pozitiv problema, erau unii care au înțeles protecționismul ca o cenzură pentru literatură. Astfel a fost adoptat un proiect de

‘expense’ of individual expression and one in the sense of Irish identity. Daniel Corkery, an Irish novelist and short story writer and a professor of English at University College, Cork, is an exponent of humanistic ideals of Irish Ireland. Thus, he attempted to direct the course of Irish writing and education into properly national channels. “In a country that for long has been afflicted with ascendancy, an alien ascendancy at that, national movements are a necessity: they are quickest to become conscious of how far away everything has strayed from the natural and native. They search and search after that native standard that has been so long discarded; they dig and dig; and one may think of them as beginning every morning’s work with...’I invoke the land of Ireland.’”⁹

On the same line Corkery found what needed the Irish identity, a fertile soil in which to flower and identified the issues which were the concern of an Irish racial mind, religion, nationalism and the land. For him the real Irish writer must express a clear-sighted sanity, intelligence, wit, intensity of feeling, realism to temper his imagination and must exhibit the virtues of classicism.

On the other hand, in the Irish Ireland movement there was a counterpart of the political doctrine of Sinn Fein in the intellectual motif of historical accounts of Ireland’s European ‘unique-ness’ and in the belief that history enabled a certain protection from alien influences. Unfortunately, not all the people associated with Irish Ireland movement believed positively on this issue, there were some that understood protectionism as a censor for literature. Thus, a Bill to censor certain obscene publications was enacted. There were even people who demanded instituting a certain tariff for imported publications. Father Devane, a Catholic Dublin priest, advocated this demand that national culture cannot be revived without a cheap, healthy

lege care să cenzureze anumite publicații obscene. Părintele Devane, un preot catolic din Dublin susținea cultura națională nu poate fi revigorată fără o presă națională ieftină, sănătoasă și independentă. Părintele Devane în curând își găsi suporterul în persoana editorului Revistei Dominicane care era împotriva literaturii păcătoase și publicațiilor corupte. Singurii care își puteau afirma poziția erau scriitorii, dar opoziția lor a avut un efect neînsemnat. Pe lângă aceasta, alți critici credeau că scriitorilor trebuie să li se închidă gura pe vecie. Această atitudine se observa în Buletinul Catolic, un periodic care milita împotriva „imoralității străine și filosofia ne-irlandeză păgână a scriitorilor”. Publicația sugera că entuziasmul Irlandei irlandeze nu a fost generat de imperative idealiste culturale, ci de dorința de a promova puterea socială catolică și politica socială în țară prin înfrângerea Irlandei protestante. Istoricul Terence Brown spune că „publicația periodică editată de Sean Ua Ceallaigh, fost președinte al Gaelic League între anii 1919 și 1923 combină bigotismul anti-protestant și ura francmasoneriei (era și anti-semitică și pro-Mussolini) cu o sărbătorire a vieții Irlandei irlandeze care cuprindea catolicismul de calitate precum și elemente Gaelic” [p.71-72].

Printre aceia care erau înfierăți de Buletinul Catolic se numărau Yeats, Russell, Joyce și Gogarty ca „mașinațiuni ale noii ascendențe ce exploata Irlanda pentru aurul străin murdar.” Publicația saluta primirea premiului Nobel de către Yeats cu xenofobia care după aceea a alimentat solicitarea cenzurii. „Premiul Nobel în literatură este ocazia. Senatorul Gogarty atrage atenția asupra faptului că asupra acestei probleme a existat de curând o dispută între colonia engleză din Irlanda și englezii din Anglia, pentru suma substanțială pusă la dispoziție de manufacturierul de dinamită decedat anti-creștin. Se știe pre bine că linia de recipienți ai Premiului Nobel arată că reputația pentru păgânism în gândire și cuvânt este un

and independent native press. Father Devane soon found his supporter in the person of the editor of Dominican magazine who was against Evil Literature and demoralizing publications. The only who could state their position aloud were the writers themselves, but their opposition had little effect. Besides, other critics believed that the writers should be silenced forever. This attitude was to be seen in Catholic Bulletin, a periodical that militated against the writers' 'alien immorality and pagan un-Irish philosophy'. It suggested that the Irish Ireland enthusiasm was not generated by idealistic cultural imperatives, but by a desire to advance Catholic social power and social policy in the country through the defeat of Protestant Ireland. Terence Brown says that "the periodical, edited by Sean Ua Ceallaigh, ex president of Gaelic League between 1919 and 1923, combines much anti-Protestant bigotry and hatred of Freemasonry (it was also frankly anti-Semitic and pro-Mussolini) with a celebration of an Irish Ireland life that comprises staunch Catholic as well as Gaelic elements" [p.71-72].

Among those writers who were condemned by the Bulletin were Yeats, Russell, Joyce and Gogarty, as 'machinations of the new ascendancy exploiting Ireland for squalid foreign gold'. The periodical greeted the receipt of Nobel Prize by Yeats with the xenophobia that then fuelled the demand for censorship. "The Nobel Prize in Literature is the occasion. Senator Gogarty directs attention to the fact that on this issue there was recently a tussle between the English colony in Ireland and the English of England, for the substantial sum provided by a deceased anti-Christian manufacturer of Dynamite. It is common knowledge that the line of recipients of the Nobel Prize shows that a reputation for paganism in thought and word is a very considerable advantage in the sordid annual race for money, engineered as it always is, by clubs, coteries, salons and cliques. Paganism in prose or in poetry has, it seems,

avantaj considerabil în sordida cursă anuală pentru bani, inginerie pusă la cale clicile din cluburi, cercuri literare și saloane. Păgânismul din proză și poezie are, se pare punctul său forte: și dacă un poet nu scrie versuri stridente numai pentru a-și îngreuna punga, el poate fi adus de admiratorii săi acolo unde sunt bani, fie sub forma pensioanelor englezești, fie în extrase din buzunarele plătitorilor de taxe irlandezi, fie din subvenția de la Stockholm". [p.72]

În concluzie acestea sunt împrejurările, contextul în care W.B.Yeats a trăit și a creat, un context în care el și-a găsit zborul imaginației care l-a făcut să scrie o operă unică, bogată în simboluri celtice și semnificații irlandeze. Roy Foster afirmă în *W.B.Yeats. A Life*, VI.I [Introduction p. XXVIII] „Ceea ce încearcă volumul de față este să restabilească sensul unui om implicat în viață și în istorie: mai bine spus în istoria țării sale, într-o vreme de flux excepțional și realizări. Viața sa extraordinară merită să fie studiată pentru impactul pe care l-a avut asupra operei sale; e nevoie să fie studiată pentru influența asupra biografiei țării sale. Și asta e adevărat în moduri neașteptate. Poezia sa cea mai cunoscută definește pentru mulți identitatea irlandeză, care a fost prelucrată în revoluție. El a reprezentat la intersecțiile și tradițiile din viața lui un amestec complex de loialități și de relații personale. O biografie bine ancorată în istorie poate încerca să o examineze fără a adopta cadrul istoric al secolului XIX a ceea ce însemna ‘o viață exemplară’ ci pur și simplu a clădi ceea ce Yeats denumește ‘o imagine pentru afecțiune’”.

De aceea putem afirma fără teama de exagerare că Yeats a fost vocea poporului său, purtătorul de cuvânt al unei națiuni care a fost atât martorul dar și actorul în multe „tulburări”. Poetul însuși a fost martorul multor probleme politice care au constituit obiectul cercetării istoricilor. Biografia lui este întrepătrunsă de istoria țării.

its solid cash value: and if a poet does not write tawdry verse to make his purse heavier, he can be brought by his admirers to where the money is, whether in the form of an English pension, or in extracts from the Irish taxpayer's pocket, or in the Stockholm dole" [p.72].

All in all these are the historic circumstances, the context in which W.B.Yeats lived and created, a context in which he found the flight of imagination which made him write an oeuvre unique, rich in Celtic symbols and Irish meaning. Roy Foster states in his *W.B. Yeats. A Life*, [Introduction p. xxvii] “What this volume attempts to do is to restore the sense of a man involved in life, and in history: notably in the history of his country, at a time of exceptional flux and achievement. His extraordinary life deserves to be studied for its relationship to his work; it also needs to be studied for its influence on his country's biography. This is true in several unexpected ways. His best-known poetry defines for many people the Irish identity, which was forged in revolution. But he represented, in the intersections and traditions of his own life, a complex tangle of historical allegiances as well as personal relationships. A historically grounded biography can attempt to survey this without necessarily adopting the nineteenth-century framework of the ‘exemplary life’ and merely rearing up what Yeats called ‘an image for the affection’.

We may state without being afraid of any exaggeration, that W.B.Yeats was the voice of his people, the spokesman of a nation that was both the witness and the actor of many ‘troubles’. The poet himself was the witness of most of the political issues that have been the object of research of historians and was involved in them as well. His biography is directly interwoven with the history of his country.

Bibliografie:

- [1.] Brown, Terence, Ireland - A Social and Cultural History 1922-1979, Fontana Original, Dublin, 1977-1980
- [2.] Drake Nicholas, The Poetry of W. B. Yeats, Penguin Books, 1991
- [3.] Foster, R.F. W.B. Yeats – A Life, I. The Apprentice Mage, Oxford University Press, Oxford, New York, 1998

Bibliography:

- [1.] Brown, Terence, Ireland - A Social and Cultural History 1922-1979, Fontana Original, Dublin, 1977-1980
- [2.] Drake Nicholas, The Poetry of W. B. Yeats, Penguin Books, 1991
- [3.] Foster, R.F. W.B. Yeats – A Life, I. The Apprentice Mage, Oxford University Press, Oxford, New York, 1998

¹ În mitologia celtă, Fianna erau războinici irlandezi care îl slujeau pe Marele Rege al Irlandei. În secolul 3 AD, aventurile lor sunt înregistrate în Ciclul fenian. Ultimul lor conducător a fost Finn Mac Cumhil.

² Drake Nicholas, The Poetry of W.B. Yeats, p.2

³ Până la venirea lui Patrick, vorbirea nu era dată nimănui în Irlanda decât ție: unui istoric pentru nararea și relatarea povestirilor, unui poet pentru elogi și satiră; unui avocat Brehon pentru judecată potrivit vechii tradiții și precedentului. Dar după venirea lui Patrick, fiecare vorbire a acestor oameni este înălțuită de oamenii în alb [binecuvântați] limbă care este scriptură [idem 2]

⁴ Titlu în nobilimea irlandeză, creat în 1620 pentru politicianul de origine anglo-irlandeză, Richard Boyle.

⁵ Citat de Terence Brown, p.64

⁶ In Celtic mythology, the Fianna were Irish warriors who served the High King of Ireland. In the AD third century, their adventures were recorded in the Fenian Cycle. Their last leader was Finn mac Cumhil.

⁷ Drake, Nicholas, The Poetry of W.B. Yeats, p.2

⁸ "Now until the coming of Patrick speech was not suffered to be given in Ireland but to three: to a historian for narration and the relating of tales; to a poet for eulogy and satire; to a Brehon lawyer for giving judgements according to the old tradition and precedent. But after the coming of Patrick every speech of these men is under the yoke of the men of the white [i.e., blessed] language, that is, scripture." [idem 5]

⁹ Quoted by Terence Brown in Ireland, a Social and Cultural History, 1922-1979, Fontana Press, Dublin, 1985, p. 64